

31991L0308

L 166/77

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

1991 6 28

TARYBOS DIREKTYVA
1991 m. birželio 10 d.
dėl finansų sistemos apsaugos nuo jos panaudojimo pinigų plovimui
(91/308/EEB)

EUROPOS BENDRIJŲ TARYBA,

bei finansinių paslaugų teikimo laisve integruotoje finansų srityje, jeigu Bendrijos lygiu nebus priimtos suderinimo priemonės;

atsižvelgdama į Europos ekonominės bendrijos Steigimo sutartį ir ypač į jos 57 straipsnio 2 dalies pirmąjį ir trečiąjį sakinius bei 100a straipsnį,

kadangi pinigų plovimas daro didelę įtaką organizuoto nusikalstamumo ir ypač prekybos narkotikais augimui; kadangi vis labiau suvokiama, kad kova su pinigų plovimu yra viena iš efektyviausių priemonių šiai nusikalstamai veiklai, kuri sukelia rimtą grėsmę valstybių narių visuomenėms, sustabdyti;

atsižvelgdama į Komisijos pasiūlymą ⁽¹⁾

bendradarbiaudama su Europos Parlamentu ⁽²⁾,

atsižvelgdama į Ekonominių ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽³⁾,

kadangi kredito įstaigų ir finansų įstaigų panaudojimas pajamų, gautų iš nusikalstamos veiklos, plovimui (toliau — pinigų plovimas) gali sukelti rimtą grėsmę šių įstaigų mokumui ir stabilumui bei visos finansų sistemos patikimumui, ir tokiu būdu jos gali prarasti visuomenės pasitikėjimą;

kadangi kovojant su organizuotu nusikalstamumu būtina daugiausia naudoti baudžiamąsias priemones; be to, ši kova turi būti vykdoma bendradarbiaujant teismo ir policijos institucijoms tarpautiniu mastu, taip kaip yra bendradarbiaujama kovojant su narkotikais pagal Jungtinių Tautų konvenciją dėl kovos su neteisėta narkotinių ir psichotropinių medžiagų apyvarta, priimtą Vienoje 1988 m. gruodžio 19 d. (toliau — Vienos konvencija), taip pat platesniu mastu kovojant su įvairia nusikalstama veikla pagal Europos Tarybos konvenciją dėl pinigų išplovimo ir nusikalstamu būdu įgytų pajamų paieškos, arešto bei konfiskavimo, pateiktą valstybių pasirašymui Strasbūre 1990 m. lapkričio 8 d.;

kadangi dėl nepakankamų Bendrijos veiksmų, kovojant su pinigų plovimu, o taip pat apsaugant savo finansų sistemas, valstybės narės gali imtis priemonių, prieštaraujančių vieningos rinkos sukūrimo principams; kadangi, palengvinant savo nusikalstamą veiklą, pinigų plovėjai gali pasinaudoti laisvu kapitalo judėjimu

kadangi kovojant su pinigų plovimu neturėtų būti taikomos vien tik baudžiamosios priemonės, nes taip pat galima labai efektyviai panaudoti finansų sistemą; kadangi šia prasme reikia atsižvelgti į Europos Tarybos rekomendacijas, priimtas 1980 m. birželio 27 d., taip pat į Esminių nuostatų deklaraciją, kurią 1988 m. gruodžio mėn. Bazelyje priėmė Dešimties valstybių grupės bankų priežiūros institucijos; be to, šie abu dokumentai yra svarbus žingsnis, apsaugant finansų sistemą nuo jos panaudojimo pinigų plovimui;

⁽¹⁾ OL C 106, 1990 4 28, p. 6 ir

OL C 319, 1990 12 19, p. 9.

⁽²⁾ OL C 324, 1990 12 24, p. 264 ir

OL C 129, 1991 5 20

⁽³⁾ OL C 332, 1990 12 31, p. 86.

kadangi pinigų plovimas yra paprastai vykdomas tarptautiniu mastu, siekiant geriau nuslėpti nusikalstamą šių pinigų kilmę; kadangi nacionaliniu lygiu priimtoms priemonės, neatsižvelgiant į tarptautinį suderinimą bei bendradarbiavimą, turėtų labai ribotą poveikį;

kadangi bet kokios šioje srityje Bendrijos priimtoms priemonės turėtų atitikti veiksams, kurių imasi kitos tarptautinės organizacijos; kadangi šia prasme, imdamasi bet kokių veiksmų, Bendrija turėtų atsižvelgti į rekomendacijas, kurias priėmė finansinių veiksmų, nukreiptų prieš pinigų plovimą, grupė, sudaryta 1989 m. liepos mėn. Paryžiuje įvykusiame Septynių labiausiai išsivysčiusių šalių vadovų susitikime;

kadangi Europos Parlamentas keliose rezoliucijose yra pasiūlęs parengti Bendrijos visuotinę programą dėl kovos su prekyba narkotikais, į kurią įeitų nuostatos dėl kovos su pinigų plovimu;

kadangi šioje direktyvoje naudojamas pinigų plovimo apibrėžimas yra pateiktas Vienos konvencijoje; kadangi pinigų plovimas yra susijęs ne tik su pajamomis, gautomis iš prekybos narkotikais, taip pat su pajamomis, gautomis iš kitokios nusikalstamos veiklos (organizuoto nusikalstamumo ir terorizmo), valstybės narės turėtų savo įstatymuose išplėsti šios direktyvos taikymą, apimant pajamas, gautas iš pirmiau minėtos nusikalstamos veiklos tiek, kiek jos gali būti išplautos, tuo pačiu pateisinant taikomas sankcijas;

kadangi būtina uždrausti pinigų plovimą valstybių narių įstatymais, numatančiais atitinkamas priemones ir nuobaudas, ir tai yra būtina sąlyga, kovojant su šiuo reiškiniu;

kadangi būtina užtikrinti, kad kredito įstaigos ir finansų įstaigos reikalautų iš savo klientų atskleisti jų tapatybę, užmezgant dalykinius santykius ar vykdant sandorius, kurie viršija tam tikras nustatytas normas, siekiant, kad pinigų plovėjai nepasinaudotų anonimiškumu savo nusikalstamai veiklai vykdyti; kadangi tokios nuostatos turi būti kaip galima plačiau naudojamos, apimant visus tikruosius pinigų savininkus;

kadangi kredito įstaigos ir finansų įstaigos privalo ne mažiau kaip penkerius metus saugoti reikiamų tapatybės dokumentų kopijas arba jų išrašus, taip pat patvirtinančius įrodymus ir dokumentus, susijusius su sandoriais, arba jų kopijas, kurios pagal nacionalinius įstatymus gali būti pateiktos teismui kaip įrodymai, nagrinėjant pinigų plovimo bylas;

kadangi siekiant išsaugoti finansinės sistemos mokumą ir patikimumą, o taip pat siekiant prisidėti prie kovos su šiuo reiškiniu būtina užtikrinti, kad kredito įstaigos ir finansų įstaigos ypač atidžiai patikrintų bet kokių sandorių, kuris, jų nuomone, gali būti savo pobūdžiu susijęs su pinigų plovimu; kadangi siekiant šio tikslo jos turėtų ypač atkreipti dėmesį į sandorius su trečiosiomis valstybėmis, kurios netaiko panašių teisinių normų, kovojant su pinigų plovimu, kaip Bendrija arba kitų lygiaverčių normų, nustatytų tarptautiniuose forumuose ir patvirtintų Bendrijoje;

kadangi, siekiant šio tikslo, valstybės narės gali paprašyti kredito įstaigų ir finansų įstaigų, kad pastarosios raštu užfiksuotų patikrinimo, kurį jos privalo atlikti, rezultatus ir užtikrintų, kad šie rezultatai būtų prieinami valstybės institucijoms, atsakingoms už kovą su pinigų plovimu;

kadangi finansų sistemos apsaugos nuo jos panaudojimo pinigų plovimui negali atlikti valstybės institucijos, atsakingos už kovą su šiuo reiškiniu, jeigu su jomis nebendradarbiauja kredito įstaigos ar finansų įstaigos bei pastarųjų priežiūros institucijos; kadangi tokiais atvejais turi būti panaikintas bankų profesinė paslaptis; kadangi privaloma pranešimų apie įtartinus sandorius sistema, kuri užtikrina, kad informacija yra perduodama pirmiau minėtoms valstybės institucijoms, nesukeliant atitinkamų klientų susirūpinimo, yra veiksmingiausias būdas tokiame bendradarbiavimui vykdyti; kadangi būtina parengti specialų apsaugos straipsnį, kuris atleistų kredito įstaigas ir finansų įstaigas bei jų vadovus ir darbuotojus nuo atsakomybės už konfidencialios informacijos atskleidimą;

kadangi informacija, kurią gauna valstybės institucijos pagal šią direktyvą, gali būti naudojama tik kovai su pinigų plovimu; kadangi, nežiūrint to, valstybės narės gali nustatyti, kad ši informacija būtų panaudojama ir kitiems tikslams;

kadangi kredito įstaigų ir finansų įstaigų įvesta vidinė kontrolė ir personalo apmokymo programa šioje srityje yra papildomos sąlygos, be kurių kitos šios direktyvos numatytos priemonės gali tapti neveiksmingomis;

kadangi pinigų plovimas gali būti vykdomas ne tik per kredito įstaigas ir finansų įstaigas, bet taip pat per kitą profesinę veiklą bei įmonių kategorijas, valstybės narės turi išplėsti visų arba kai kurių šios direktyvos nuostatų taikymą, apimant profesijas ir įmones, kurių veikla gali būti ypač panaudota pinigų plovimui;

kadangi svarbu, kad valstybės narės imtųsi priemonių, užtikrinančių veiksmų suderinimą Bendrijoje, jeigu kyla įtarimas, kad profesijos

ir veiklos, kurių vykdymas yra suderintas Bendrijos lygiu, yra nau-
dojamos pinigų plovimui;

kadangi kovos su pinigų plovimu veiksmingumas ypač priklauso
nuo nacionalinių įstatymų vykdymo priemonių tikslaus suderi-
nimo ir harmonizavimo; kadangi, vykdant šį suderinimą ir har-
monizavimą įvairiuose tarptautiniuose forumuose, būtina, kad
valstybės narės bendradarbiautų su Komisija per Kontaktų komi-
tetą;

kadangi, užtikrinant visišką šios direktyvos taikymą, kiekviena
valstybė narė turėtų imtis tinkamų priemonių ir nustatyti tinka-
mas nuobaudas už šių priemonių pažeidimą,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Šioje direktyvoje:

- „kredito įstaiga“ — kredito įstaiga, apibrėžta Direktyvos 77/780/EEB ⁽¹⁾ su paskutiniaisiais pakeitimais, padarytais Direktyva 89/646/EEB ⁽²⁾, 1 straipsnio pirmoje įtraukoje, įskaitant kredito įstaigų, kurių buveinė yra už Bendrijos teritorijos ribų, filialus, esančius Bendrijos teritorijoje ir apibrėžtus šio straipsnio trečiojoje įtraukoje,
- „finansų įstaiga“ — kita nei kredito įstaiga, kurios pagrindinės veiklos tikslas yra vykdyti vieną arba daugiau operacijų, nurodytų Direktyvos 89/646/EEB priede esančio sąrašo 2-12 ir 14 punktuose, arba draudimo įmonė, kuriai tinkamai suteiktas leidimas pagal Direktyvą 79/267/EEB ⁽³⁾ su paskutiniaisiais pakeitimais, padarytais Direktyva 90/619/EEB ⁽⁴⁾, jeigu ji vykdo šios direktyvos reglamentuojamą veiklą; šis apibrėžimas apima finansų įstaigų, kurių buveinė yra už Bendrijos teritorijos ribų, filialus, esančius Bendrijos teritorijoje,
- „pinigų plovimas“ — sąmoningai atliekami veiksmai:
 - turto perskaičiavimas arba perdavimas, žinant, kad šis turtas yra įgytas iš nusikalstamos veiklos arba dalyvaujant nusikalstamoje veikloje, siekiant nuslėpti arba užmaskuoti neteisėtą turto kilmę arba siekiant padėti bet kokiam asmeniui, kuris dalyvauja nusikalstamoje veikloje, išvengti teisinių šios veiksmų pasekmių,
 - turto tikrojo pobūdžio, šaltinio, vietos, disponavimo, judėjimo, nuosavybės teisių arba su nuosavybe susijusių teisių slėpimas arba užmaskavimas, žinant, kad šis turtas

yra įgytas iš nusikalstamos veiklos arba dalyvaujant nusi-
kalstamoje veikloje,

- turto įsigijimas, turėjimas arba naudojimas, jo gavimo metu žinant, kad šis turtas atsirado iš nusikalstamos veiklos arba dalyvaujant nusikalstamoje veikloje,
- dalyvavimas, bendrininkavimas, bandymas įvykdyti, pagalba, raginimas, parama ir patarimai, vykdant bet kuriuos iš ankstesnės pastraipose minimų veiksmų.

Žinojimas, ketinimas arba motyvai, būtini kaip vienas iš aukščiau nurodytos veiklos elementų, gali būti numanomi pagal objektyvias faktines aplinkybes.

Veikla yra pripažįstama pinigų plovimu net tada, kai veiksmai, dėl kurių atsirado turtas, skirtas pinigų plovimui, buvo vykdomi kitos valstybės narės teritorijoje arba trečiosios valstybės teritorijoje.

— „Turtas“ — bet koks natūrinis arba nenatūrinis, kilnojamas arba nekilnojamas, materialus arba nematerialus turtas bei teisės dokumentai arba priemonės, įrodančios nuosavybės teisę į šį turtą arba su juo susijusias teises.

— „Nusikalstama veikla“ — nusikaltimai, nurodyti Vienos konvencijos 3 straipsnio 1 dalies a punkte, arba bet kokia kita nusikalstama veikla, kuri yra taip apibrėžiama kiekvienoje valstybėje narėje, įgyvendinant šią direktyvą.

— „Kompetentingos institucijos“ — nacionalinės institucijos, kurios įstatymais arba kitais teisės aktais yra įgaliotos vykdyti kredito įstaigų arba finansų įstaigų priežiūrą.

2 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad šioje direktyvoje apibrėžtas pinigų plovimas būtų draudžiamas.

3 straipsnis

1. Valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos ir finansų įstaigos reikalautų iš klientų tapatybės dokumentų, užmezgant dalykinius santykius, ypač atidarant sąskaitą arba taupomąją sąskaitą arba teikiant vertybių apsaugos paslaugas.

2. Reikalavimas nustatyti tapatybę taip pat taikomas vykdant bet kokius kitus nei 1 dalyje nurodytus sandorius su klientais, jeigu sandorio suma lygi arba viršija 15 tūkstančių eurių, neatsižvelgiant į tai, ar šis sandoris yra atliekamas vienos operacijos ar kelių numanomai susijusių operacijų metu. Jeigu sandorio suma yra nežinoma jo vykdymo metu, sandorį vykdyti dalyvaujanti institucija pareikalauja tapatybės dokumentų, kai tik ji nustato, kad ši suma pasiekė nustatytą pinigų ribą.

⁽¹⁾ OL L 322, 1977 12 17, p. 30.

⁽²⁾ OL L 386, 1989 12 30, p. 1.

⁽³⁾ OL L 63, 1979 3 13, p. 1.

⁽⁴⁾ OL L 330, 1990 11 29, p. 50.

3. Nukrypstant nuo 1 ir 2 dalių nuostatų, tapatybės nustatymo reikalavimai, susijęs su draudimo sutartimis, kurios sudaromos su draudimo įmonėmis, apibrėžtomis direktyvoje 79/267/EEB, kai jos vykdo pastarosios direktyvos reglamentuojamą veiklą, netaikomi tais atvejais, kai reguliariai mokamos draudimo įmokos suma arba sumos per metus neviršija 1 000 ekiu arba kai vienkartinės įmokos suma neviršija 2 500 ekiu. Jeigu reguliariai mokamos draudimo įmokos suma arba sumos padidėja ir viršija nustatytą 1 000 ekiu per metus normą, taikomas tapatybės nustatymo reikalavimas.

4. Valstybės narės gali numatyti, kad tapatybės nustatymo reikalavimas nebūtų privalomas draudimo sutartims, priklausomoms pensijų schemoms, jeigu jos buvo sudarytos remiantis darbo sutartimi arba apdraustojo asmens profesine veikla, tačiau su sąlyga, kad šiose sutartyse nebūtų numatyta išpirkimo išlyga ir jų negalima būtų panaudoti kaip įkaito už paskolą.

5. Jeigu abejojama, ar ankstesnėse dalyse minimi klientai veikia savo vardu, arba jeigu yra aišku, kad jie veikia ne savo vardu, kredito įstaigos ir finansų įstaigos imasi pakankamų priemonių, kad gautų informaciją apie tikrąjį asmenų, kurių vardu veikia šie klientai, tapatybę.

6. Įtarus pinigų plovimą, kredito ir finansų įstaigos privalo nustatyti asmens tapatybę, net jeigu sandorio suma neviršija nustatytos ribos.

7. Kredito įstaigoms ir finansų įstaigoms netaikomas šio straipsnio numatytas tapatybės nustatymo reikalavimas, jeigu klientas yra kredito arba finansų įstaiga, kuriai taikoma ši direktyva.

8. Valstybės narės gali nurodyti, kad tapatybės nustatymo reikalavimai, susiję su 3 ir 4 dalyse nurodytais sandoriais, yra laikomi įvykdyti, jeigu nustatoma, kad apmokėjimas už sandorį nurašomas iš sąskaitos, atidarytos kliento vardu kredito įstaigoje, kuriai taikoma ši direktyva pagal 1 dalies reikalavimus.

4 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos ir finansų įstaigos saugo šiuos dokumentus, kurie gali būti pateikti kaip įrodymas atliekant bet koki tyrimą, susijusį su pinigų plovimu:

— tapatybės nustatymo atveju — reikiamo įrodymo kopijas arba nuorodas — ne mažiau kaip penkerius metus nuo ryšių su klientu pabaigos,

— sandorių atveju — patvirtinančių įrodymų ir įrašų, kuriuos sudaro dokumentų originalai ar kopijos, kurie pagal nacionalinės teisės aktus yra priimtini teismui kaip įrodymas — ne mažiau kaip penkerius metus nuo kiekvieno sandorio įvykdymo datos.

5 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos ir finansų įstaigos ypač atidžiai ištirtų bet koki sandorį, kuris pagal savo pobūdį gali būti susijęs su pinigų plovimu.

6 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos ir finansų įstaigos bei jų vadovai ir darbuotojai glaudžiai bendradarbiautų su valstybės institucijomis, atsakingomis už kovą su pinigų plovimu:

— savo iniciatyva pranešdami šioms institucijoms apie bet koki faktą, kuris gali būti pinigų plovimo požymiu,

— šioms institucijoms paprašius, pateikdami joms visą reikalingą informaciją taikomų teisės aktų nustatyta tvarka.

Pirmojoje pastraipoje nurodyta informacija yra perduodama institucijoms, atsakingoms už kovą su pinigų plovimu toje valstybėje narėje, kurioje yra informaciją perduodanti įstaiga. Paprastai informaciją perduoda kredito įstaigos arba finansų įstaigos paskirtas asmuo arba asmenys pagal 11 straipsnio 1 punkte nustatytą tvarką.

Informacija, pateikta valstybės institucijoms pagal pirmąją pastraipą, gali būti panaudota tik kovai su pinigų plovimu. Tačiau valstybės narės gali numatyti, kad ši informacija būtų panaudojama ir kitiems tikslams.

7 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos ir finansų įstaigos nevykdytų sandorių, žinant arba įtarus, jog šie sandoriai yra susiję su pinigų plovimu, iki tol, kol apie tai bus pranešta 6 straipsnyje nurodytoms valstybės institucijoms. Pagal nacionalinių teisės aktų nustatytą tvarką valstybės institucijos gali nurodyti, kad operacija nebūtų vykdoma. Įtarus, kad sandoris gali būti panaudotas pinigų plovimui, tačiau negalima jo nevykdyti arba bet koks delsimas gali sutrukdyti susekti įtartiną operaciją galutinį pinigų gavimą, atitinkamos kredito įstaigos ir finansų įstaigos privalo apie tai pranešti valstybės institucijoms iš karto po operacijos įvykdymo.

8 straipsnis

Kredito įstaigos ir finansų įstaigos bei jų vadovai ir darbuotojai negali atskleisti atitinkamam klientui arba trečiosioms šalims, kad informacija buvo perduota valstybėms institucijoms pagal 6 ir 7 straipsnius arba kad vyksta pinigų plovimo tyrimas.

9 straipsnis

Tai, kad kredito įstaigų arba finansų įstaigų vadovai arba darbuotojai gera valia praneša valstybės institucijoms, atsakingoms už kovą su pinigų plovimu, 6 ir 7 straipsnyje nurodytą informaciją, nėra informacijos atskleidimo apribojimo, numatyto sutartyje arba įstatymų ir kitų teisės aktų, pažeidimas ir už tai kredito įstaigoms ir finansų įstaigoms bei jų vadovams ir darbuotojams nekyla jokia atsakomybė.

10 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad jeigu kompetentingos institucijos, vykdydamos kontrolės ir priežiūros priemones kredito įstaigose arba finansų įstaigose ar kitokiu būdu, nustato faktus, patvirtinančius pinigų plovimo operacijų vykdymą, jos privalo apie tai pranešti institucijoms, atsakingoms už kovą su pinigų plovimu.

11 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad kredito įstaigos ir finansų įstaigos:

- 1) nustato tinkamą vidaus kontrolės ir informacijos perdavimo tvarką, užkertant kelią operacijoms, susijusioms su pinigų plovimu;
- 2) imasi tinkamų priemonių, kad jų darbuotojai būtų informuoti apie šios direktyvos nuostatas. Į šias priemones įeina atitinkamų darbuotojų dalyvavimas specialiose mokymo programose, apmokant juos atpažinti operacijas, kurios gali būti susijusios su pinigų plovimu, bei nurodant, kaip jie turėtų elgtis tokiais atvejais.

12 straipsnis

Valstybės narės užtikrina, kad visos arba kai kurios šios direktyvos nuostatos būtų taikomos ir kitoms profesinėms veikloms bei įmonių kategorijoms, nei 1 straipsnyje nurodytos kredito įstaigos ir finansų įstaigos, vykdančioms veiklą, kuri gali būti panaudota pinigų plovimui.

13 straipsnis

1. Prie Komisijos įkuriamas Kontaktų komitetas (toliau — Komitetas). Šio Komiteto funkcijos:

- a) nepažeidžiant Sutarties 169 ir 170 straipsnių, palengvinti šios direktyvos suderintą vykdymą, pastoviai konsultuojant įvairiais praktiniais klausimais, susijusiais su direktyvos taikymu, ir nustatant problemas, dėl kurių reikėtų pasikeisti nuomonėmis;
- b) palengvinti konsultacijas tarp valstybių narių, nustatant nacionaliniu lygiu griežtesnes arba papildomas sąlygas bei išipareigojimus;
- c) kai reikia, patarti Komisijai dėl šios direktyvos papildymų arba dalinių pakeitimų bei patikslinimų, kuriuos reikėtų priimti, suderinant 12 straipsnio pasekmes;
- d) nustatyti, ar 12 straipsnis turėtų būti taikomas profesinėms veikloms arba įmonių kategorijoms, jeigu šios profesinės veiklos arba įmonių kategorijos vienoje valstybėje narėje buvo panaudotos pinigų plovimui.

2. Į Komiteto funkcijas neįeina kompetentingų institucijų sprendimų, priimtų tam tikrais atvejais, įvertinimas.

3. Komitetą sudaro valstybių narių paskirti asmenys bei Komisijos atstovai. Sekretariatą paskiria Komisija. Pirmininkas yra Komisijos atstovas. Susirinkimus, savo paties iniciatyva arba valstybės narės delegacijai paprašius, šaukia pirmininkas.

14 straipsnis

Kiekviena valstybė narė imasi tinkamų priemonių, kad būtų vykdomos visos šios direktyvos nuostatos, ir nustato nuobaudas, kurios taikomos pažeidus šios direktyvos pagrindu nustatytas priemones.

15 straipsnis

Valstybės narės gali priimti arba palikti galiojančiomis griežtesnes nuostatas, kurios taikomos šios direktyvos reglamentuojamoje srityje, užkertant kelią pinigų plovimui.

16 straipsnis

1. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję iki 1993 m. sausio 1 d., įgyvendina šią direktyvą.

2. Valstybės narės, tvirtindamos šias priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

3. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

18 straipsnis

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

17 straipsnis

Priimta Liuksemburge, 1991 m. birželio 10 d.

Praėjus vieneriems metams po 1993 m. sausio 1 d., kai reikia, bet ne mažiau kaip kas trejus metus po šios datos, Komisija parengia pranešimą apie šios direktyvos vykdymą ir pateikia jį Europos Parlamentui ir Tarybai.

Tarybos vardu

Pirmininkas

J.-C. JUNCKER
